

A mező sebesség-függő kettős természete

A gravitációs mező (az éter) kettős természete azt jelenti, hogy:

- Ez egy szuper-folyékony anyagi szubsztancia, amely nem mutat ellenállást a benne lassan mozgó testekkel szemben, és nincs viszkozitása (lásd a szuper-folyékony vákuum elméletét), és
- Nem csak szuper-folyékony, de szuper kemény is egyben, amikor igen nagy sebességgel mozog benne egy anyagi tömeg, azaz ilyenkor összenyomhatatlan szilárd testként viselkedik.

Pozitivisták azt mondanák: ez egy minden kísérletes alapot nélkülöző, légből kapott elképzelés. Szó sincs róla. Folyadékok és gázok ugyanezzel az alapvető tulajdonsággal rendelkeznek, ami viszont kísérletesen is bizonyítható. Amikor az autónk lassan gurul az úton, a levegő gyakorlatilag semmi ellenállást nem mutat. Gyorsítsuk fel az autót, amennyire csak lehet (mondjuk 300 km/órás sebességre), a légellenállás a sebességgel arányosan nő.

A XIX. és XX. század fordulóján, a repülés bölcsőjénél még nem voltak tenger felett bekövetkező légi balesetek. David SCHWARZ tervei alapján báró Ferdinand von ZEPPELIN építette meg az első levegőnél könnyebb kormányozható léghajót 1900-ban, az LZ-1 Zeppelint. Felix du TEMPLE DE LA CROIX végezte az első motoros siklórepülést 1874-ben. Gustav WEISSKOPF¹ repült először motoros vitorlázórepülővel 1901. augusztus 14-én. Akkoriban a tipikus repülési távolság 90-230 méter között volt. A WRIGHT testvérek 1903-ban repültek először irányítható repülőgéppel 36 méter távolságra, 12 másodpercen át. Az első helikopteres repülés 1907. szeptember 13-án történt; a Paul CORNU által épített kettős meghajtású gép 30 cm magasra tudott emelkedni. Louis BLÉRIOT 1909-ben repülte át a La Manche csatornát.

Ma már minden kisiskolás gyermek tudja, hogy ha egy repülőgép lezuhan a tengerbe, az ütközés során a gép apró darabokra törik. A lágyan ölelő folyadék összenyomhatatlan szilárd testként viselkedik!

Sajnálatos, hogy a korabeli fizikusok nem nagyon ugrottak hasast

¹ Miután az USA-ba költözött, felvette a Gustave WHITEHEAD nevet.

az uszoda vizébe. Akkor már 1900-ban is tudhatták volna, hogy a víz igen nagyot is tud ütni.

Semmiféle csoda nincs abban, hogy a szuper folyékony gravitációs mező (éter) is úgy viselkedik, mint minden más anyagfajta. A kettős természetű mező elmélete logikus és érthető modell, nem úgy, mint a közvetítő közeg nélkül mozgó, közben rezgő, időnként hullámként, máskor részecskeként viselkedő foton kettős természetének képzete. Ez utóbbi értelmetlen és érthetetlen mítosz. Lehet választani a kettő között.

Szerény véleményem szerint a mező kettős természete egy jól megalapozott és érthető elmélet, míg a fény és az anyag kettős természete kísérletileg megalapozatlan mítosz.